

Όμιλία τῆς Κυριακῆς μετὰ τὴν Ὑψωση (Μελέτιος Καλαμαρᾶς Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΗ

(Μαρκ. 8, 34 - 9, 1)

Ἡ χαρά γιά τήν εὔρεση τῆς δραχμῆς
Διαβάζομε στό εὐαγγέλιο τήν παραβολή:

Μιά νοικοκυρά ἔχασε ἓνα μικρό νόμισμα. Μιά δραχμή.

Καί κοπίαζε ἀπό τό πρωί μέχρι τό βράδυ, ψάχνοντας νά βρεῖ τήν δραχμή της.
Τελικά τήν βρῆκε. Καί αἰσθάνθηκε τόσο μεγάλη χαρά, πού φώναξε τίς γειτόνισσες
καί τίς φιλενάδες της νά χαροῦν, ἐπειδή βρῆκε τήν δραχμή της, πού εἶχε χάσει.

Τό γεγονός εἶναι λιγάκι ἀστεῖο, γιατί μιά δραχμή, δέν ἀξίζει τόν κόπο νά κοπιάζει κανείς μιά ὀλόκληρη μέρα καί νά ἀναστατώνεται τόσο πολύ. Ἀλλά ὁ Χριστός δέν θέλει νά μᾶς μιλήσει γιά τήν δραχμή, γιά τήν ἀξία τῆς δραχμῆς. Θέλει νά μᾶς μιλήσει γιά τήν ἀξία τῆς χαρᾶς, πού αἰσθάνθηκε ἡ γυναίκα αὐτή ὅταν βρῆκε τήν δραχμή της.

Ἀκόμη περισσότερο θέλει νά μᾶς δηλώσει κάτι ἄλλο ὁ Κύριος μας. Ἡ γυναίκα αὐτή εἶναι εἰκόνα τοῦ ἐπουράνιου Πατέρα μας, ὁ ὁποῖος συνεχῶς, ὄχι μόνο μιά ἡμέρα, ψάχνει νά μᾶς βρεῖ. Ἡ δραχμή, δέν χάθηκε ἐπειδή τό ἤθελε ἡ ἴδια. Δέν ἔκανε καζούρα καί καψόνι στή γυναίκα πού τήν εἶχε, στό ἀφεντικό της. Χάθηκε κατά λάθος.

Ἐμεῖς χανόμαστε ἀπό τόν ἐπουράνιο Πατέρα, ἀπό τό σπίτι του, ἀπό τήν οἰκογένειά του, ἐπίτηδες· ἐπειδή τό θέλομε.

Μέ δική μας γνώμη καί μέ δική μας ἀπόφαση.

Καί περιγράφει ὁ Χριστός, πόση χαρά αἰσθάνεται ἡ γυναίκα ἐκείνη γιατί βρῆκε τήν δραχμή της. Πολύ μεγαλύτερη χαρά αἰσθάνεται ὁ Πατέρας μας ὁ ἐπουράνιος, ὅταν βρεῖ μιά «δραχμή» πού ἔχασε. Ὅταν ξαναγυρίσει κοντά του ἕνας ἄνθρωπος πού τοῦ εἶχε φύγει.

Ἡ ὁμορφὴ αὐτὴ παραβολή, δείχνει πολύ ἀδρά καί αἰσθητά πόσο ὁ ἐπουράνιος Πατέρας μας, ὁ Θεός, ψάχνει νά μᾶς βρεῖ -ἅς τό προσέξομε- ὄχι θέλει νά γυρίσομε, ψάχνει νά μᾶς βρεῖ. Κάνει τά πάντα, κάνει ὅτι μπορεῖ γιά μᾶς βρεῖ, δηλαδή γιά νά μᾶς κάνει νά γυρίσομε κοντά του.

Καί ὅταν ἐμεῖς βρεθοῦμε κοντά του, αἰσθάνεται μιά ἀπέραντη χαρά, ἡ ὁποία εἶναι τό πολυτιμότερο στοιχεῖο στή ζωὴ του, γιατί εἶναι ἀγαθός καί φιλόανθρωπος Πατέρας. Τόσο, ὥστε ὅλα ὅσα ἔκανε -καί δέν ἔκανε λίγα- ἀφοῦ «ἔδωκε ὑπὲρ ἡμῶν τόν Υἱόν του», ὅλα τά θεωρεῖ μικρά μπροστά στό χαρούμενο γεγονός: στή χαρά πού παίρνει ὅταν μᾶς ξαναβρίσκει κοντά του.

Τό μεγαλύτερο καύχημα

Εἶπε ὁ Χριστός στό εὐαγγέλιο πού ἀκούσαμε: «Ὅποιος θέλει νά ρθεῖ κοντά μου, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθήτω μοι»

Σταυρός σημαίνει: Κόβω κάτι ἀπό τόν ἑαυτό μου.

Ὁ Χριστός ὅταν σταυρώθηκε, ἄφησε τή ζωὴ καί δέχθηκε τόν πόνο καί τήν ὀδύνη τοῦ Σταυροῦ. Τά δέχθηκε ὁμως, ὄχι γιά «τό τίποτε», ὄχι γιατί τοῦ ἄρεσαν, ἀλλά

γιατί μέ αυτά θά γινόταν κάτι τό πολύ σπουδαῖο. Τά δέχθηκε ἔξ αἰτίας τῆς ἀπέραντης καλωσύνης του. Γιά νά μπορέσει νά μᾶς βρεῖ καί νά μᾶς πάρει πάλι κοντά του.

Γι' αὐτό ἀκριβῶς ἔλεγε, ὅτι καί ὁ Θεός Πατέρας καί ὁ Υἱός ἔχουν τόν Σταυρό καμάρι, καύχημα καί δόξα τους. Ὅπως ἄλλωστε πρέπει νά τόν ἔχει καί ὁ καθένας μας.

Ἄς φαντασθοῦμε ὅτι ἔχασε ἕνας πατέρας τό παιδί του. Τοῦ ξεστράτησε δηλαδή. Ἐφυγε μακριά ἀπό τό σπίτι του. Καί προσπαθώντας νά τό ἐπαναφέρει, κάνει μερικές ἐνέργειες, τό βρίσκει, καί τό παιδί του ξαναγυρίζει σπίτι καί ἐνσωματώνεται ὅπως πρῶτα στήν οἰκογένειά του.

Αὐτό πού ἔκανε ὁ πατέρας, πού ξεκίνησε, τό ἀναζήτησε καί τό βρῆκε τό παιδί του, τό θεωρεῖ τήν μεγαλύτερη σοφία, τό μεγαλύτερο κατώρθωμα, τήν μεγαλύτερη τιμή καί δόξα γιά ὅλη του τή ζωή.

-Τί ἔκανες; Τόν ρωτοῦν οἱ φίλοι.

-Ἐκανα ἐκεῖνο καί ἐκεῖνο καί βρῆκα τό παιδί μου. Ξαναγύρισε κοντά μου.

Ἄν ἐμεῖς χαιρόμαστε, καί κάνομε τόσα γιά νά ξαναβροῦμε τόν χαμένο ἄνθρωπό μας...

Ἐμεῖς· γιά τούς ὁποίους λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καί τό καταλαβαίνομε καλά ὅτι εἴμαστε «πονηροί», παληάνθρωποι...

Καί ἔχομε τόσες κακίες... (Ἡ κατ' ἐξοχήν κακία εἶναι ὅτι ἔχομε πρῶτα τόν ἑαυτό μας καί μετά τούς ἄλλους...)

Ἄν λοιπόν ἐμεῖς τρέχομε τόσο γιά τούς χαμένους...

Πόσο μᾶλλον ὁ ἐπουράνιος Πατέρας μας, πού ὅλα τά κάνει γιά μᾶς καί γιά τήν σωτηρία μας.

Νά ἀξιοποιοῦμε τή ζωή μας

Μᾶς λέγει λοιπόν ὁ Χριστός, ὅτι ὅποιος θέλει νά δεῖ τήν δόξα του καί νά περπατήσει τόν δρόμο τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς καί εὐτυχίας, ὀφείλει «νά πάρει τόν σταυρό του». Νά τόν ἀγαπάει τόν σταυρό του. Δηλαδή τίς θλίψεις πού θά συναντήσει στή ζωή του, ἔξ αἰτίας τῆς πίστεως του στόν Χριστό. Γιατί ἔτσι ὁ ἄνθρωπος πλησιάζει τόν Χριστό καί τήν ἀληθινή ζωή.

Ὅποιος θέλει, συνεχίζει ὁ Χριστός νά σώσει τή ζωή του, δηλαδή νά τήν κερδίσει,

ὅπως τό ἐννοοῦν οἱ ἄνθρωποι πού σκέπτονται μέ κριτήρια κοσμικά, θά τήν καταστρέψει.

Πῶς νομίζουν οἱ ἄνθρωποι ὅτι ἀξιοποιοῦν τή ζωή τους πάνω στή γῆ;

Ἀπολαμβάνοντας ἐκεῖνα πού τούς προσφέρει ὁ ἁμαρτωλός κόσμος. Καλό φαγητό, ποτό, γλέντι, ἐντυπωσιακές ἐπιτυχίες... Ὅμως ὁ Χριστός μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὅποιος δένεται μέ αὐτά, θά τήν καταστρέψει τή ζωή του.

Καί ὅποιος προτιμήσει «ἐνεκεν τοῦ Χριστοῦ», γιά τόν Χριστό, ἐπειδή τό λέει τό Εὐαγγέλιο, «ἐνεκεν ἐμοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου», νά μήν κερδίσει τή ζωή του, μέ τό φρόνημα καί μέ τήν ἐννοια τοῦ κόσμου τούτου, αὐτός θά κερδίσει τήν αἰώνια ζωή. Δηλαδή θά ἀξιοποιήσει σωστά τή ζωή του.

Καί γιά νά μᾶς στηρίξει σ' αὐτή τήν σκέψη προσθέτει ὁ Χριστός: «Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐάν κερδίση τόν κόσμον ὅλον καί ζημιωθῇ τήν ψυχή του;» Τί ὠφελεῖται;

Τί κέρδος ἔχει ὁ ἄνθρωπος ὅχι νά ψευτοχαρεῖ λίγο (γιατί αὐτό μᾶς προσφέρει τελικά ὁ κόσμος), μά ἔστω καί ὅλο τόν κόσμο νά τόν κερδίσει.

Ἄν εἶναι νά χάσει τήν αἰώνια ζωή, τί θά ὠφεληθεῖ;

Τί κέρδος ἔχει; Σέ λίγο θά τελειώσουν ὅλα.

Ὅμως, παρόλο πού εἶναι τόσο ὠραῖα, τόσο σοφά, τόσο λογικά τά λόγια τοῦ Χριστοῦ (μποροῦσαν ἄλλωστε νά μήν εἶναι;) ἐμεῖς μερικές φορές, φεύγομε ἀπό κοντά του. Καί φεύγομε ὅχι κάνοντας ἕνα ἀπότομο ἄλμα, γιά νά πᾶμε μακριά, ἀλλά φεύγομε χωρίς νά τό καταλάβομε.

Μά πῶς γίνεται αὐτό;

Κάποια στιγμή ἀρχίζεις καί λές:

-Δέν πειράζει ἐκεῖνο, δέν πειράζει τό ἄλλο, δέν χάθηκε ὁ κόσμος ἂν παραλείψω κάτι. Καί νομίζεις ὅτι ἔτσι γίνεται ἡ ζωή πιό εὐχάριστη.

-Τί δηλαδή; Νά σηκωθῶ νά πάω τό πρωί στήν Ἐκκλησία; Ὅλη τήν ἐβδομάδα πέθανα στή δουλειά καί στόν κόπο; Νά μήν κοιμηθῶ λίγο περισσότερο τήν Κυριακή; Ἔ, ἄς κοιμηθῶ. Προσεύχομαι καί στό σπίτι.

Πέρασε ἡ μέρα, καί αὔριο κάνεις μιά ἄλλη ὑποχώρηση μεγαλύτερη. Πᾶς λίγο παραπέρα στό κακό.

Καί τί γίνεται τότε; Βρίσκεις ὅτι ἔτσι περνᾶς πιό ὄμορφα. Ἀλλά στήν

πραγματικότητα τί συμβαίνει;

Τά φύλλα πάνω στά δένδρα, ένα μεγάλο χρονικό διάστημα είναι καταπράσινα. Μαυρίλα φαίνονται. Μονοτονία. Έρχεται τό φθινόπωρο καί παίρνουν ὄμορφα χρώματα γίνονται κοκκινωπά, μετά κιτρινωπά (σάν χρυσάφι) κλπ. Άλλά δέν είναι γιά καλό.

Ένω τά καμαρώνουμε, «κοίταξε, κοίταξε χρώματα πάνω στό δένδρο», ἔχουν μπεϊ σέ πορεία θανάτου.

Έτσι καί ὁ ἄνθρωπος. Από τήν στιγμή πού κόβει λίγο ἀπό ἐκεῖνα πού ἀποτελοῦν τήν χριστιανική πολιτεία, νομίζει πῶς ὁμόρφυνε τή ζωή του. Τήν ἔκανε πιά εὐχάριστη. Πιά ἤρεμη, πιά ἄνετη.

-Βρέ παιδάκι μου, ὅπως καί νά τό κάνεις εἶναι πληκτική ἡ Ἐκκλησία. Όλο τά ἴδια ἀκοῦμε. Μιά ζωή ὀλόκληρη. Δές καλύτερα τηλεόραση. Κάθε φορά, διαφορετική παράσταση καί διαφορετικά πράγματα. Άλλοιῶς αἰσθάνεσαι· ξεκουράζεσαι.

Ένα ἀλλοιώτικο καρκίνωμα
Βέβαια, βέβαια... Ξεκουράζεσαι...

Άλλά εἶπε ὁ Χριστός:

-Τί θά ὠφελήσει τόν ἄνθρωπο νά κερδίσει τόν κόσμο ὅλο καί ζημιωθεί τήν ψυχή του;

Γιατί νά πάρει τήν πορεία πρὸς τόν θάνατο;

Καί νά καταλήξει στό θάνατο κάνοντας συγκαταβάσεις, μικρές στήν ἀρχή, μεγαλύτερες ὕστερα; Πού ὅλο καί τόν ἀπομακρύνουν ἀπό τό ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ;

Άς χρησιμοποιήσομε ἕνα παράδειγμα:

Νά ἕνα δένδρο ὠραῖο καί εὐρρωστο. Σέ κάποιο κλαρί του βλέπομε ἕναν ἄσχημο ρόζο. Από ἐκεῖ βγαίνουν κάτι παράξενα βλαστάρια, διαφορετικά ἀπό τά ὑπόλοιπα. Ξέρομε ὅτι ὁ ρόζος ἐκεῖνος εἶναι καρκίνωμα, καί τά παραμορφωμένα βλαστάρια εἶναι παράσιτα.

Τό κλαρί μέ τά παράσιτα, πού φύτρωσαν καί κόλλησαν ἐπάνω του, σιγά σιγά ξεραίνεται. Γιατί τοῦ παίρνουν ὅλη τήν ἰκμάδα.

Κάτι ανάλογο τό παθαίνουμε, όταν προτιμᾶμε ἄλλα πράγματα, ἔξω ἀπό τό ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ. Νομίζοντάς τα καλύτερα. Τά ὁποῖα ὅμως σιγά-σιγά, μᾶς φθείρουν καί μᾶς ζημιώνουν.

Ὅλοι ἔχομε ἀναλάβει ἕναν πνευματικό ἀγώνα. Ἀλλά ὅλοι ἔχομε καί μιά ὀλιγοψυχία. Μικρότερη ἢ μεγαλύτερη. Καί σέ ὅλους μας, ἔρχονται οἱ λογισμοί: «Ἔ, δέν πειράζει. Μιά ὀλόκληρη ζωή εἴμαστε σωστοί. Δέν χάθηκε ὁ κόσμος καί νά κάνομε κάτι».

Νά προσέχομε αὐτούς τούς λογισμούς. Εἶναι ἐπικίνδunami.

Ἐλᾶτε παιδιά μου, κοντά μου

Ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός αἰσθάνεται μεγάλη χαρά ὅταν ἐπιστρέφομε κοντά του καί τόν ἀκολουθοῦμε.

Καί μᾶς καλεῖ μέ πολλούς τρόπους.

Μᾶς φωνάζει:

-Ἐλᾶτε, σᾶς περιμένω!

Μέ τήν καμπάνα, τόν Σταυρό, τό θυμίαμα, τίς εἰκόνες. Μέ ὅλα ὅσα βλέπομε στήν Ἐκκλησία καί συμβαίνουν στή ζωή μας. Ὅλα εἶναι φωνές τοῦ Θεοῦ πού μᾶς λένε: «Γυρίστε παιδιά μου, κοντά μου, γιά νά γεμίσει ἡ καρδιά μου χαρά». «Χαρά γίνεται ἐν οὐρανῷ, ἐπί ἐνί ἁμαρτωλῷ ἀπομακρυσμένῳ μετανοοῦντι», ὅταν διορθώσει τό μυαλό του. Γιατί μέ τήν διόρθωση τοῦ μυαλοῦ ἐπιστρέφομε στόν Χριστό, καί μέ τό χαλάρωμα τοῦ μυαλοῦ φεύγομε ἀπό κοντά του.

Δέν φταίει τίποτε ἄλλο. Ἡ γνώμη καί τό μυαλό μας φταίει.

Ὁ Θεός εἶναι πολυεύσπλαγχνος, καί χαίρει περισσότερο ἀπό ὅλα ὅταν γυρίζομε κοντά του.

Τό κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅλη ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἡ πρόσκληση τοῦ Θεοῦ στά παιδιά του γιά μετάνοια καί ἐπιστροφή.

Κάθε συνάντηση μέ ἱερωμένο εἶναι πρόσκληση ἐπιστροφῆς στόν Χριστό, γιατί ὁ παπᾶς εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ, μιλάει στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, εὐλογεῖ στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, προτρέπει, συμβουλεύει, ὑπενθυμίζει καί σιωπηλός ἀκόμη, μόνο τοῦ Χριστοῦ τό ἅγιο θέλημα.

Εἶναι καί αὐτός μιά φωνή τοῦ Χριστοῦ πού ἀκούγεται καθαρά, ἀπ' ὅλους καί φωνάζει:

«Ἐλᾶτε παιδιά μου, κοντά μου». Ἀμήν.-

Μητροπολίτου Νικοπόλεως κυροῦ Μελετίου,

διασκευασμένη ὁμιλία πού ἔγινε στίς Ἐκκλησιές στίς 21/9/2003

Πηγή: agiazoni.gr